

WEEK 35

Weekoverweging

Liefdeleven van dieren

Dieren hebben
geen liefde
want zijn
in liefde.

Zij krijgen
geen voorlichting
zij weten
van nature.

Wat zij leven
is geen
cultuur
maar puur natuur.

Daarom blijven zij
onveranderlijk
en altijd
zichzelf.

De tuinfluit

Vannacht verscheen er in mijn droom een mooie vrouw, die in haar tuin een schitterend lied zong. Zij was jong maar vol van gestalte en zij zong intens mooi, een vogel gelijk.

Het bijzondere was nú, dat het leek of er een vogel meezong. Ik zag dat de buren telkens omhoog keken naar de bomen langs haar tuin, om te zien welke vogel daar zo mooi meezong.

Toen zag ik de zangeres voorzichtig naar de groene houten schuur lopen terwijl zij doorging met zingen. Zachtjes deed zij de deur open. Ik zag dat er een dekbed boven op de schelf lag.

Nog voorzichtiger sloot de vrouw de deur weer van de schuur. Ik zag haar blij glimlachen. Haar lach was betoverend. Zingend liep zij terug naar de keuken, terwijl de vogel buiten mee bleef zingen.

Toen zag ik een grote concertzaal. Op het podium stond de zangeres samen met haar zoontje. Het publiek luisterde ademloos naar het duet uit de tuin. Haar zoontje was de tuinfluit.

Hommel

Mijnheer de Hommel is
gekomen, het is 1 maart.
Hij heeft zijn holletje
in de grond verlaten.
Nu zoemt hij gewichtig
door de tuin alsof die
van hem alleen is.

Hij cirkelt rond de
mahoniestruik die in volle
bloei staat met goudgele
bloemtrosjes die heerlijk
geurend onweerstaanbaar zijn.
Hij hommelt en brommelt,
hij rommelt en stommelt.

Hij kust er alle bloempjes
en hoort de kleine zuchtjes
genot en bevrediging.
Het leven is zoet.
In hoogste opwindung
stuift hij als een wervelwind.
door de tuin, hij alleen.

Hij voelt zich de grote
mijnheer, terwijl de bijen
vlinders en kevers nog
schuilen in hun cocon
voor de vorst aan de grond.
Hij is de koning
van zijn heelal.

Zwaar klinkt zijn stem
van genoeg en van macht.
Als je hem zou pakken
zou hij je een diepe doffe
pijnstoot uitdelen.
Handen thuis, zegt hij,
ik ben hier de baas.

's Nachts zoekt hij in de
klimop beschutting.
Dan dommelt hij in en
schommelt zich in slaap.
Dan droomt hij over nageslacht
en voelt hij zich sexy worden
want de bruiloft naakt.

Het samenspel

daar waar de hommelp
de goudgele geurende
bloesem van de mahoniestruik
had gekust en vervrucht

welden nu de rijpe paarse
besjes in trosjes
hangend tussen de stekelige
schutblaadjes er omheen

nu was daar de merel
die hangend aan de dunne
takjes van de struik de zoete
kruidige vruchtjes plukte

een beetje dronken dommelde hij
in zittend op één pootje
in de vijgeboom waar de hommelp
hem even kwam groeten

Muggen

Als twee muggen muggen
wordt de natuur stil.
Zij zaten tegen het glazen
raam van de keukendeur
innig verstrengeld
onlosmakelijk leek wel.
Alles gebeurde tegenover
omgekeerd spiegelbeeldig
Muga had een dik lijfje
vol met kleine gele eitjes
Mugus was superslank en zat
vol met onzichtbare zaadjes.
De paring duurde meer dan
anderhalf uur alsof
de eitjes een voor een
bevrucht moesten worden.
Heftig waren zij bij elkaar
acrobatisch binnen gegleden.
Toen volgde langdurig
de stille overstroom alsof
het ene vliegtuig
het andere bevoorraadde.
Dan wreef Muga met haar
twee handjes haar oogjes uit.
Haar voelsprietjes trilden.
Zij droogde traantjes van emotie.
Mugus had het te druk met
zichzelf in zijn orgasmes.

Ik tikte tegen de ruit,
zij keken niet op of om
hadden alleen maar aandacht
voor elkaar en hun coïtus.
Dan opeens waren zij los
gekomen van elkaar
en vloog Mugus een rondje
terwijl Muga bleef zitten.
Hij daalde nog een keer
op het keukenraam.
Dan waren zij plotseling
allebei verdwenen elkaar
vergetend voor altijd,
zich oplossend in de tijd.
Dan ging Muga haar eitjes
droppen in de vijver.
Na enige dagen krioelde
het er van de larfjes.
Na nog een paar dagen
vloog er een zwerm mugjes
boven het wateroppervlak
waarin zij zich spiegelden.
Hun vleugeltjes zoerden
en zongen lenteliedjes
melodietjes die twee tonen
hoger klonken als zij
tegen wind op vlogen met
hun vleugelinstrumentjes.

Pierewaaiertje

Pieren paren ondergronds
en zijn ondoorgrondelijk.
Hoe hebben zij gemeenschap
en waar zit hun schootsveld?

Pieren zijn grapjassen en
zij houden mensen voor de gek.
Als je de stoep veegt, zit daar
een onwillig blaadje vast.

Waar zo'n blaadje zit, zit
een pier. Hij of zij heeft
het aan het steeltje diep
de grond in getrokken.

Het is het dekseltje op
zijn potje, het dakje op
zijn huisje, het luchtkokertje
van keukentje en toiletje.

Pieren zijn heel intelligent.
Zij laten in het midden
wat bij hen voor en achter is
en waar hun schootje ligt.

Maar dan woel je bij het werken
in de grond twee pieren op
die helemaal in elkaar zijn
verstremgeld als een lemniscaat.

Dit is het grote minnen;
de knoop midden in hun lange lijf
is hun geslacht, waar zij samen
lust en liefde vieren.

Hoe zij hun kleintjes krijgen,
waar zij ze neerleggen, hoe zij
ze voeden, mag de geheimenis zijn
van hun ondergronds bestaan.

Hoogliedje

Zij was het nederigste vogeltje
uit de hele natuur-volière,
een minderheidje zonder eigenheid
want moeder was een kanarie
en vader een distelvink.
Zij heette een mulat, bastaardje,
kruising te zijn en behoorde
daardoor tot geen enkel vast soort.
Zij had niet het hard gele van moeder,
niet die helle felle kleuren rood
zwart wit van vader die een putter was.
En zij was oud, verweg het oudste
vrouwtje want meer dan zeven jaar.

Zij kon zich handhaven door zich
ook als laagstgeplaatste tussen
alle hogergeplaatsten te gedragen:
goudvink, geelgors, keepvink
en zelfs het sijsje was meer.
De zanglijster stond zo hoog
boven aan de ranglijst dat hij
zich kon veroorloven de eenvoudigste
van allen te zijn; de zebravinkjes
konden gewoon onder hem doorlopen
en zelfs de wilde tortel kon met hem
gelijktijdig eten uit hetzelfde bakje.

Er kwam een nieuweling, een groenvink,
een reuze kerel met een brede kop
en een prachtige goudgele sjerp
rond zijn mosgroen kleet.

leder ging met gepaste eerbied
een takje verderop zitten wanneer
hij de wildtuin doorzocht naar
granen, grassen en een verdwaalde tor.
Het mulatje hield zich klein tegenover
zo'n grote adel en meerwaardigheid.
Toen gebeurde het: de groenling keek
haar aan en keek weer en kon zijn oog
niet van haar afhouden. Wat een zieltje.
wat een schoonheid, wat een schat,
dacht hij en voorzichtig ging hij
bij haar zitten en stelde zich voor.
Hij werd niet gehinderd door getallen
want tellen kon hij niet. Hij dacht:
wat zie jij er piepjong uit! Of werd hij
vertederd door dat oude vrouwtje?

Een uur later was het al zo ver:
hij zag niemand meer dan alleen haar,
hij haalde fijne zaadjes uit de silo,
nam er een beetje eivoer bij en
garneerde het geheel met een blaadje sla.
Dan ging hij haar te eten geven,
zo voorzichtig alsof het een kind was.
En fladderend met haar vleugeltjes
gedroeg zij zich ook als een kindje.
Geen haar op zijn hoofd leek er aan
te denken, haar te bespringen, te treden -
hij had haar alleen maar ontstellend lief.
En het mulatje was het gelukkigste vogeltje
van de hele wereld - haar minnaar was
de koning met zijn gouden sjerp.
En zij zongen samen een heel hoog liedje.

Minne

Aan de rand van de vijver
zitten een pad en een kikker
naast elkaar heerlijk te zonnen.
Teder heeft zij haar linker-
voorpootje gelegd op zijn
rechterbil. Roerloos als
in extase staren zij naar de zon
en hebben verrukkelijk lief.

In de natuur-volière wil
een klein diamantdoffertje
een huwelijk aangaan met
een grote tortelduivin.
Al zijn charme spreidt hij
ten toon. Hij durft zelfs
dicht tegen haar aan te zitten.
Het regent liefdevonkjes.

In de huiskamer hebben
een rode mankanarie en
een oranjebont kanariepopje
twee kindjes gekregen.
Zij voeren elkaar en de jongen,
allemaal even subtiel en
heel de dag klinken er
liefdewoordjes in huis.